

ת"פ 36489/12 - מדינת ישראל נגד סלמאן אלנבארי

בית משפט השלום בבא ר שבע

ת"פ 36489-12-19 ישראל נ' אלנבארי
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיה נועה חקלאי
מאשימה מדינת ישראל
נגד סלמאן אלנבארי
נאשם

החלטה

1. בפני טענה מקדמית לביטול כתוב אישום בשל הגנה מן הצדק, בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב 1982

הטענה מבוססת על שני אדנים:

האחד הוא שכותב האישום בתיק הנוכחי הוגש מבלתי שנכתבו נימוקי התובע להגשת כתוב האישום כנדרש בסעיף 15 לחוק ה大雨ות המנהליות, התשמ"ז 1985 (להלן - "חוק ה大雨ות המנהליות"). נימוקים אלו הושלמו בדייעבד בחולוף כשנה ממועד הגשת כתוב האישום.

השני הוא שהתנהלות התביעה הביאה לפגיעה חריפה בנאשם משום שבמקום לתקן את כתוב האישום בתיק 18-05-2087 (להלן - "התיק הקודם") שעדיין היה תלוי ועומד, על דרך הוספת ה大雨ות החדשנות, בחרה המאשימה להגיש כתוב אישום חדש, נשוא התיק הנוכחי, דבר שייעמיד את הנאשם בסכנה מוחשית להפעלת המאסר המותנה וההתחייבות שהוטלו עליו בתיק הקודם.

2. לאחר שבדקתי את טיעוני הצדדים לא מצאתי כי קיימת הצדקה להורות על ביטול כתוב האישום בשל הגנה מן הצדק.

להלן הנימוקים:

3. אחת הטענות שהעלתה ב"כ הנאשם הייתה, כאמור, כי התובע לא נימק מראש את עצם הגשת כתוב האישום, אלא הוסיף את נימוקיו בכתב כונה לאחר שהוגש כתוב האישום.

סעיף 15 לחוק ה大雨ות המנהליות, תשמ"ז 1985 קובע כדלקמן: ואולם בית המשפט רשאי מנימוקים שיירשמו להפחית את הকנס אם ראה נסיבות מיוחדות המצדיקות את הפחתתו.

עמוד 1

15. קביעה עבירה מינהלית אין בה כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש בשלת כתוב אישום, כאשר הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת **טעמים שירשו**, ובלבד שטרם נמסרה הודעה על הטלת הקנס; סעיף זה אינו גורע מסמכותו של תובע להגיש כתוב אישום אם ביקש מקבל הودעה להישפט על העבירה".

4. את הנימוקים להגשת כתוב האישום יש לרשום מראש, ולא בדיעד.

ראו בענין זה דברי בית המשפט העליון בג"ץ 5537/91 אפרתי נ' אוסטפלד (3.6.92)

"הכרעה על הגשת כתוב-אישום לבית-משפט - לעולם אמורה היא לבוא לפני הגשת כתוב האישום (נשמע ונעשה, ולא נעשה ונשמע): הכרעה מייסדת עצמה בטעמים אלה ואחרים, ומצוות המחוקק היא, שאזותם טעמים יועלו על הכתב. ומה ההכרעה זמינה לפני הגשת כתוב האישום, כך אף רישומם של הטעמים להכרעה".

5. בנגד להוראות הסעיף ולפסיקת בית המשפט העליון, התובע לא רשם את נימוקיו להגשת כתוב האישום לפני הגשת כתוב האישום, אלא רק ביום 1.12.20 כנה לאחר הגשת כתוב האישום.

התנהלות זו אינה תקינה, עם זאת, נקבע לא אחת בפסקה שאין בכך כדי להביא לבטלו של ההליך.

ראו לمثال ע"פ (ארצى) 43/10 אלוניאל בע"מ נ' מדינת ישראל (24.1.13) :

"מתוך ההסדר שבחוק לא עולה ביטולו של כתוב האישום מעיקרא, עקב רישום הטעמים להגשותו באיחור. בקשר לכך ראייה ראשית להdagשה ההוראה שבסעיף 15 גופו, בקביעת עבירה מינהלית אין כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש בוגינה כתוב אישום. כמו כן, העיקרי בהוראת הסעיף הוא הדרישת לפיה נסיבות המקרא מצדיקות לדעת התובע סטייה ממסלול הליך המנהלי. משוכנע התובע בדבר קיומה של הצדקה, עליו ליתן ביטוי לכך ברישום הטעמים לכך. **לא הרישום הוא העיקרי, כי אם הפעלת שיקול דעת, שתוצאתו היא החלטת התובע להגיש כתוב אישום, כשאotto שיקול דעת מוצא ביטויו ב"טעמים שירשו".**

משאלת המ עיקרי של ההסדר המשפטי, במסגרת יש לבחון נפקותו של איחור ברישום הטעמים להגשת כתוב האישום, כי אז הנכוון הוא לקבע כי במקרה של איחור מעין זה, כתוב האישום יהיה בבחינת "ניתן לביטול" (voidable) ולא בטל מעיקרא (void)..."

בהתקام, **ולענינו**, נמצא איפוא כי השאלה הנכונה לבירור הינה, האם בנסיבות המקרא מצדיק וכוכן יהיה להורות על ביטול כתוב האישום, נוכח הרישום המאוחר של הטעמים להגשותו. בבואנו להזכיר בשאלת זו דומה שהעיקר הוא, כי אין למערערת ולן קצה טענה כנגד הטעמים עליהם הצבעה המאשימה מבסיסים לגופה את ההחלטה התובע שלא לлечט בדרך המלך, ולהגיש כתוב אישום. אך, בין לעניין העובדות העומדות בבסיס ההחלטה, ובין לעניין המשקל שנitin להן. לא זו אף זו, הטעמים שנרשמו הובאו לידיעה של המערערת ועד לפני שהשיבה לכתוב האישום, והגנתה במשפט לא נגרעה כהוא זה." (הdagשות במקור - נ.ח.)

6. בעניינו, ב"כ הנאשם לא העלה כל טענה באשר לתוכנם של הנימוקים שהביאו את המאשימה להגיש נגדו כתוב אישום בהליך פלילי, קרי לא חלק על כך שהנימוקים מוצדקים.

למעלה מן הצורך, בכל הנוגע לנימוקיה של המאשימה אפונה לפסיקת בית הדין הארץ לעבודה בעפ"א (ארציו) 11-05-49108 מדינת ישראל - משרד התחמ"ת נ' ג.מ לירן בניה ופתח בע"מ ואח' (29.12.11) שם נקבע כי:

"כלל, בית הדין לא ישם שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הרשות המוסמכת, אשר בענייננו היא התביעה כל עוד לא נפל בהפעלת שיקול הדעת פגם היורד לשורשו של עניין וכל עוד ההחלטה עומדת בדרישות המשפט המינהלי וביניהן סבירות הlica זו באה באצד החזקה לפיה הפעלת סמכות שב choke נעשה כדין והוא בעל תוקף כל עוד לא נסתירה...".

בעניינו של הנאשם, נימוקי התובע להגשת כתב האישום הועברו לידי ההגנה עוד לפני מועד כתוב האישום הנוכחי ולפייך, במקרה דנן, משאיין כל טענה ביחס לעצם ההחלטה לנ��וט הליך פלילי תחת הליך מנהלי, הפגם שברישום הנימוקים בדייעבד אין בו כדי להביא לבטולות כתב האישום.

7. הטענה השנייה, כאמור, שעל בסיסה טען ב"כ הנאשם כי יש לבטל את כתב האישום בשל הגנה מן הצד, היא כי היה על התביעה לתקן את כתב האישום שתלו ועומד כנגד הנאשם בתיק הקודם ולא להגיש כתב אישום חדש בתיק הנוכחי.

8. אין בידי לקבל טענה זו.

9. כפי שציינה המאשימה הנאשם המשיך לבצע עבירות לאורך כל התקופה הרלוונטית.

ה הנאשם המשיך לבצע גם לאחר שהוגש נגדו כתב האישום בתיק הקודם, גם לאחר שניתנה בו הכרעת דין וגם לאחר שנגמר דין.

10. כפי שעולה מtgtובת המאשימה, לאחר שניתנה הכרעת הדין בתיק הקודם, המאשימה החליטה להגיש כתב אישום חדש בתיק הנוכחי ולא לבקש תיקון כתב האישום בתיק הקודם.

יחד עם זאת, עוד לפני מתן הכרעת הדין בתיק הקודם, ביום 12.5.19, עדכנה המאשימה את הנאשם ואת בא כוחו בדבר קיומו של עבירות נוספת שמחוץ לכתב האישום.

לאחר שהוגש כתב האישום הנוכחי, המאשימה חזרה ועדכנה את הנאשם בעניין זה - בכל הזדמנות: ביום 16.12.19 (כשעוד טרם נשמעו טיעונים לעונש בתיק הקודם), בטיעוני המאשימה לעונש בתיק הקודם, שם ציינה המאשימה כי תלוי ועומד תיק נוסף כנגד הנאשם. בדין שהתקיים בתיק הקודם ביום 9.2.20 וכן בדין של בית המשפט בתיק הקודם - ביום 10.8.20.

עליה אם כן, כי דבר קיומו של התיק הנוכחי היה גלוי וידוע לנԱם.

11. לנאם הייתה הזכות, בהתאם לסעיף 39(א) לחוק העונשין, תש"ז 1977 לבקש מבית המשפט שדן אותו

בתיק הבודם, שידן אותו גם על העבירות הנוספות, אם היה מעוניין בכך. סעיף 39(א) קובע כדלקמן:

39. (א) מי שהורשע בשל עבירה פלונית וביקש שבית המשפט ידון אותו גם בשל עבירות אחרות שהוא מודה שעבר אותן, רשאי בית המשפט - לאחר שנתן לתובע הזדמנות להשמיע טענותיו לענין זה - להרשיעו ולגזר את דיןו, או להעמידו ב מבחן, בשל כל אחת מן העבירות האחרות.

הזכות לצרף אישומים היא זכות שעומדת לנאים, ולא חובה שמוטלת על המאשימה.

ראו בעניין זה פסיקת בית המשפט: ת"פ (באר שבע) 54030-10-15 **רשות המיסים נ' ابو אלקיעאן** (15.12.16); ת"פ (ירושלים) 54359-03-12 **מדינת ישראל נ' אדר** (6.5.14); ת"פ (ירושלים) 35502-01-14 **מדינת ישראל נ' אברהם אסעפאן** (12.5.15).

הנאשם משיקולים השמורים עמו בחר שלא לצרף את התקיק הנוכחי לתיק הבודם.

12. בית המשפט אינו יכול להתנגד, כיצד היה משפייע צירוף האישומים שבתיק הנוכחי על עונשו של הנאים בתיק הבודם ואף אינו-Amor לעסוק בכך.

די אם אפונה למתחם שנקבע בתיק הבודם על ידי בית המשפט, מתחם שככל 8-15 חודשים מסר בפועל, וכך שعونשו נגזר בסמוך לרף התחתון של המתחם כדי ללמד שצירוף האישומים הנוספים יכול והוא משפייע על מושך המסר שהוא מוטל על הנאים.

13. וחשוב להזכיר, גם אם המאשימה הייתה מתknת את כתוב האישום בתיק הבודם ומוסיפה אליו את כל העבירות שביצעה הנאים עד למועד בו נגזר דין בתיק הבודם, לא יהיה בכך כדי להועיל לנאים.

שכן הנאים המשיך לכואורה לבצע עבירות גם לאחר מועד גזר הדין בתיק הבודם, עבירות מיום 16.9.20, 16.3.21, 25.1.21, 16.11.20.

ביחס לעבירות אלו אין חולק, כי הנאים לא יכול היה לצרף לתיק הבודם, שכן הן מאוחרות למועד גזר הדין, וכי אלו לבדוק מפעילות את המסר המותנה וההתחייבות שהוטלה על הנאים במסגרת גזר הדין בתיק הבודם.

בWOODAI שלא מוקנית לנאים הזכות שידחה מועד גזר דין ללא גבול, שמא ימשיך ויבצע עבירות אותן ירצה לצרף.

14. לאור האמור, לא מצאת כי עומדת לנאים הגנה מן הצדקה, ועל כן כתוב האישום לא יבוטל.

15. הנאים ישיב לאשמה.

16. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"א אדר ב' תשפ"ב, 14 ממרץ 2022, בהעדר
הצדדים.